21/06/2019

Ο Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς: “Γιατί ανάβουμε τα κεριά και τα κανδήλια μπροστά στις άγιες εικόνες”

/ Γνώμες

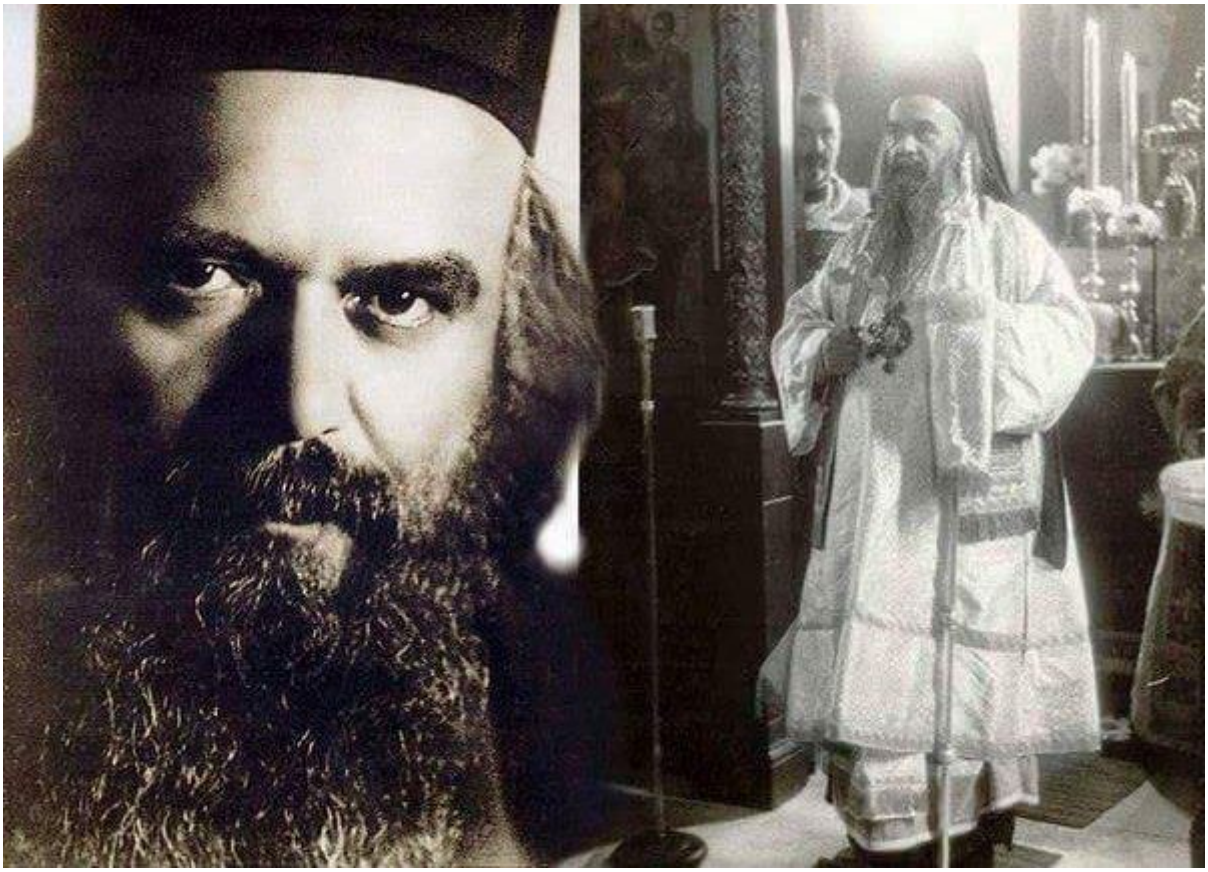

Ο Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς, επίσκοπος Αχρίδος, παρατηρεί ότι ανάβουμε τα κεριά και τα κανδήλια μπροστά στις άγιες εικόνες για τους ακόλουθους επτά λόγους:

α) Διότι η πίστη μας είναι φώς. Ο Κύριος είπε: «Εγώ ειμί το φώς του κόσμου» (Ιω.η’ 12). Το φώς των κεριών μας υπενθυμίζει το φώς με το οποίο ο Χριστός διαφωτίζει και καταυγάζει τις ψυχές μας.

β) Για να μας υπενθυμίζουν το φώς της ψυχής του αγίου εκείνου, μπροστά στην εικόνα του οποίου ανάβουμε το κερί μας, διότι όλοι οι άγιοι ονομάζονται «υιοί φωτός» (Ιω.ιβ’ (12) 36 Α’ Θεσ. ε’ 5).

γ) Για να χρησιμεύουν ως έλεγχος και επίπληξη στα σκοτεινά έργα μας, τους αμαρτωλούς λογισμούς και τις αμαρτωλές μας επιθυμίες και για να μας καλούν

στη φωτεινή ζωή του Ευαγγελίου του Χριστού, ώστε να αγωνιζόμαστε με ζήλο για την εφαρμογή των εντολών τού Σωτήρος, σύμφωνα με τον λόγο του: «Ούτω λαμψάτω το φώς υμών έμπροσθεν των ανθρώπων, όπως ίδωσιν υμών τα καλά έργα και δοξάσωσι τον πατέρα υμών τον εν τοις ουρανοίς» (Ματθ. ε’ 16).

δ)Για να συμβολίσουμε τη δική μας μικρή θυσία υπέρ του Θεού, ο οποίος θυσιάσθηκε υπέρ ημών, ώστε το κερί να είναι ένα μικρό σημάδι της μεγάλης ευγνωμοσύνης και της αγίας αγάπης μας προς Αυτόν, τον οποίον ικετεύουμε να μας χαρίσει ζωή, υγεία, σωτηρία και γενικά κάθε τι το οποίο μόνο η άπειρη ουράνια αγάπη μπορεί να μας προσφέρει.

ε) Για να τρομοκρατήσουμε τις δυνάμεις του σκότους, οι οποίες συχνά επιτίθενται εναντίον μας κατά την ώρα της προσευχής, αποσπώντας τη διάνοια και την προσοχή μας από τον Δημιουργό.

στ) Για να παρακινηθούμε στην αυτοθυσία. Όπως ακριβώς το λάδι και το φυτίλι του καντηλιού καίγονται υπακούοντας στην επιθυμία μας, έτσι πρέπει να πυρπολούνται και οι ψυχές μας από τη φλόγα της αγάπης και της εμπιστοσύνης στον Θεόν στις περιόδους του πόνου, υποτασσόμενες πρόθυμα στο άγιο θέλημα του Θεού της αγάπης.

ζ) Για να διδασκόμαστε ότι όπως ακριβώς το κερί δεν μπορεί ν’ανάψει χωρίς την παρέμβαση του χεριού μας, έτσι και η καρδιά μας, ο εσωτερικός μας λύχνος, δεν μπορεί ν’ανάψει χωρίς το άγιο φώς της θείας χάριτος, έστω και αν είναι γεμάτη από όλες τις αρετές. Διότι μόνο από τον Θεόν έρχεται το φώς που ανάβει τον λύχνο του εσωτερικού μας κόσμου.